

TOO LATE

VUURGEVAARLIJK Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Lieve lezers,

Dit boek begon in 2012 als een project waar ik aan werkte toen ik last had van writer's block. Het was nooit mijn bedoeling om het te publiceren, omdat het in niets lijkt op mijn andere verhalen. Het is morbide en vulgair, maar het was een leuke ontsnapping als ik vastliep op het mildere werk waar ik mee bezig was.

Jaren geleden liet ik iets vallen over dit onafgemaakte project en een paar mensen vroegen of ze mochten lezen wat ik had geschreven. Ik zette de hoofdstukken op een gratis website en in de loop van de jaren voegde ik er af en toe iets aan toe. Wat begon als iets waarvan het nooit de bedoeling was dat iemand het zou lezen, groeide uit tot iets waarbij ik niet kon wachten het af te maken, dankzij iedereen die het hele traject op de voet volgde. Ik schreef en bewerkte regelmatig hoofdstukken; het verhaal werd dus direct geschreven, in tegenstelling tot de rest van mijn romans. De combinatie van elk hoofdstuk onmiddellijk online zetten en de mogelijkheid tot directe feedback werd een verslaving voor mij, maar ook voor de lezers die fan van het verhaal waren. Toen het eindelijk af was, heb ik het boek in zijn geheel gratis uitgebracht via Amazon Kindle, maar ik heb het nooit officieel gepubliceerd.

Nu het boek met de hulp van Grand Central Publishing in de boekwinkels ligt, wilde ik het herlezen en de inhoud gedeeltelijk bewerken. Door de manier waarop het is geschreven en uitgebracht, zijn er dingen die ik anders zou hebben gedaan als het ooit professioneel geredigeerd was geweest. Ik heb mijn best gedaan om de oorspronkelijke personages en het verhaal intact te houden, maar ben zo vrij geweest om

bepaalde scènes aan te passen of te schrappen, en zelfs een paar dingen toe te voegen.

Als je dit boek nog niet kent, hoop ik dat je ervan zult genieten, ook al is het compleet anders dan mijn andere romans. Voor sommigen van jullie zal het vermakelijk zijn. Voor anderen kan het zwaar op de maag liggen. Tot welke groep je ook behoort, ik wil je bedanken dat je deel uitmaakt van mijn boeken, of het nu romans zijn waar ik maanden of jaren aan besteed, of verhalen zoals dit, geschreven in een opwelling en alleen bedoeld voor volwassenen. Dit boek is op geen enkele manier geschikt voor kinderen en jonge tieners. Wees gewaarschuwd.

Hartelijks,
Colleen Hoover

Een

Sloan

Warme vingers verstrengelen zich met die van mij, duwen mijn handen dieper in het matras. Mijn oogleden zijn zo zwaar dat ze niet open willen door het slaapgebrek van de afgelopen week. Het slaapgebrek van de afgelopen maand eigenlijk.

Van het hele fucking jaar.

Ik zucht en probeer mijn benen tegen elkaar te klemmen, maar het lukt niet. Ik voel overal druk. Op mijn borst, tegen mijn wang, tussen mijn benen. Het duurt even voor ik uit mijn sluimerstand ontwaak, maar ik ben alert genoeg om te weten waar hij mee bezig is.

‘Asa,’ mompel ik geërgerd. ‘Ga van me af.’

Hij duwt zijn volle gewicht herhaaldelijk tegen me aan, kreunt in mijn oor, zijn ochtendstoppels prikken in mijn wang. ‘Bijna klaar, schatje,’ hijgt hij in mijn hals.

Ik probeer mijn handen los te maken uit de zijne, maar hij knijpt nog harder om me eraan te herinneren dat ik een gevangene ben in mijn eigen bed en hij de bewaker van de slaapkamer. Asa heeft mij altijd al laten merken dat mijn lichaam volledig tot zijn beschikking staat. Hij doet nooit gemeen of dwingend, hij is gewoon hebbelijk en daar moet ik het maar mee doen.

Zoals nu.

Om zes uur 's ochtends, verdomme.

Ik weet hoe laat het is omdat het zonlicht door de kier van de deur naar binnen valt en omdat Asa pas nu naar bed komt na het feestje van vannacht. Ik moet zelf over minder dan twee uur bij een college zijn. En dit is niet bepaald hoe ik wakker had willen worden na slechts drie uur slaap.

Ik sla mijn benen om zijn middel en hoop dat hij denkt dat ik het lekker vind. Als ik doe alsof ik zin heb, is het meestal sneller achter de rug.

Hij streelt mijn rechterborst en ik kreun op het juiste moment, net als hij begint te trillen. 'Fuck,' brengt hij uit, terwijl hij zijn gezicht in mijn haar verbergt en langzaam tegen me aan schokt. Na een paar seconden laat hij zich op me vallen en zucht diep, kust me op mijn wang en rolt naar zijn kant van het bed. Hij staat op, doet het condoom af, gooit het in de prullenbak en pakt een flesje water van het nachtkastje. Hij brengt het flesje naar zijn lippen, laat zijn ogen over mijn blote huid glijden. Zijn mond vormt een luie grijns. Vol zelfvertrouwen staat hij naakt naast het bed het laatste beetje water op te slurpen.

Ondanks zijn goeie looks heeft hij zijn gebreken. Zijn uiterlijk is misschien wel het enige waar ik niks op aan te merken heb. Hij is ijdel, driftig, soms moeilijk in de omgang. Maar hij houdt van me. Hij houdt zielsveel van me. En ik zou liegen als ik zei dat ik niet ook van hem hield. Er zijn veel dingen die ik aan hem zou veranderen als ik kon, maar op dit moment is hij alles wat ik heb, dus ik houd vol. Hij liet me binnen toen ik nergens anders terecht kon. Toen ik niemand anders had om naartoe te gaan. Alleen om die reden houd ik vol.

Ik heb geen andere keuze.

Hij brengt zijn hand omhoog om zijn mond af te vegen en gooit dan het lege flesje in de prullenbak. Hij haalt zijn hand door zijn dikke bruine haar en knipoogt naar me, laat zich dan weer op het bed vallen en buigt zich naar me toe om me zacht op mijn lippen te kussen. ‘Slaap lekker, schatje,’ zegt hij terwijl hij op zijn rug rolt.

‘Je bedoelt zeker goeiemorgen,’ zeg ik terwijl ik met tegenzin opsta. Mijn shirt is naar boven gekropen en zit gekreukt rond mijn middel, dus trek ik het naar beneden en pak een broek en een schoon shirt. Ik loop door de gang naar de douche, opgelucht dat een van onze talloze huisgenoten de enige badkamer boven niet bezet houdt.

Op mijn telefoon zie ik hoe laat het echt is. Ik baal, want ik beseft dat ik niet eens tijd heb om ergens koffie te halen. Straks heb ik het eerste college van het semester en ik was van plan de tijd te gebruiken om wat slaap in te halen. Dit begint alweer goed.

Ik weet niet hoe ik dit moet volhouden. Asa gaat bijna nooit naar college en toch haalt hij altijd supergoeie cijfers. Ik heb moeite om mijn hoofd boven water te houden, terwijl ik vorig semester geen enkel college heb gemist. Fysiek in ieder geval niet. Er wonen hier helaas zoveel andere mensen dat het nooit eens stil is in huis. Tijdens college val ik vaker wel dan niet in slaap omdat het zo’n beetje het enige moment is waarop ik wat rust krijg. De feestjes lijken dag en nacht door te gaan, zelfs als iedereen de volgende dag weer les heeft. Alle dagen van de week lijken hetzelfde in ons huis en ook al betaal je huur, je hebt geen invloed op wie hier woont.

De helft van de tijd wéét ik niet eens wie er woont. Het huis is van Asa, maar hij heeft graag mensen om zich heen en hij lijkt geen moeite te hebben met het feit dat iedereen

hier maar in en uit loopt. Als ik het me kon veroorloven had ik allang mijn eigen plek gehad. Maar dat kan ik niet. Dat betekent dus nog een jaar in deze ellende leven tot ik ben afgestudeerd.

Nog een jaar tot ik vrij ben.

Ik trek mijn shirt over mijn hoofd, laat het op de vloer vallen, en trek het douchegordijn opzij. Ik reik naar de kraan, maar slaak meteen een gil. Onze nieuwe fulltime huisgenoot Dalton ligt met al zijn kleren aan in bad te slapen.

Hij schrikt op, knalt met zijn voorhoofd tegen de kraan boven hem en schreeuwt het uit. Ik pak vlug mijn shirt van de grond terwijl de deur openvliegt en Asa binnen stormt.

‘Sloan, ben je oké?’ vraagt hij panisch terwijl hij me ronddraait om te zien of ik gewond ben. Ik knik snel en wijs naar Dalton in het bad.

Dalton kreunt. ‘Ik niet.’ Hij grijpt naar zijn zojuist verwonde voorhoofd en probeert uit de badkuip te klimmen.

Asa kijkt naar me, dan naar mijn naakte lichaam dat ik bedek met het shirt in mijn handen en vervolgens kijkt hij terug naar Dalton. Ik ben bang dat hij de verkeerde conclusie zal trekken en ik begin al aan een uitleg, maar hij onderbreekt me met een luide lachbui.

‘Heb jij dat gedaan?’ Hij wijst naar Daltons hoofd.

Ik schud mijn hoofd. ‘Hij stootte zijn hoofd tegen de kraan toen ik begon te gillen.’

Asa begint nog harder te lachen en steekt zijn hand uit naar Dalton om hem uit bad te helpen. ‘Kom, gast. Je kunt wel een biertje gebruiken. De beste remedie tegen een kater.’ Hij duwt Dalton de badkamer uit, volgt hem naar buiten en sluit de deur achter zich.

Daar sta ik, aan de grond genageld, mijn shirt nog steeds

tegen mijn borst gedrukt. Het erge is dat dit al de derde keer is dat zoiets gebeurt. Iedere keer is het een andere sukkel die bewusteloos in bad ligt. In het vervolg controleer ik eerst het bad voordat ik me uitkleed.

Twée

Carter

Ik frommel het rooster uit mijn zak en vouw het open om het nummer van het lokaal op te zoeken. ‘Dit is echt belachelijk,’ zeg ik in mijn telefoon. ‘Ik ben al drie jaar klaar met studeren. Ik ben dit werk niet gaan doen om huiswerk te gaan zitten maken.’

Dalton lacht luid, waardoor ik de telefoon een paar centimeter van mijn oor moet houden. ‘Nou, wat fucking erg,’ zegt hij. ‘Ik moest vannacht in een badkuip slapen. Verman jezelf. Dit hoort nu eenmaal bij je werk.’

‘Lekker makkelijk praten. Jij had maar één college per week. Ik heb er drie. Waarom hoefde jij van Young maar naar één college?’

‘Misschien kan ik beter pijpen,’ zegt Dalton.

Ik kijk weer naar het rooster in mijn hand en vervolgens naar het nummer op de deur voor me; ik ben aan het goeie adres.

‘Ik moet gaan. *La clase de español.*’

‘Wacht even, Carter.’ Hij klinkt ernstiger. Dalton schraapt zijn keel en staat op het punt zijn ‘partner peptalk’ te geven. Al sinds het begin van onze samenwerking moet ik die peptalk dagelijks aanhoren. Hij hoeft me er niet aan te herinneren

waarom we hier zijn. Ik weet wat me te doen staat. Het is mijn plicht de grootste drugsbende op een universiteitscampus ooit op te rollen. De drugsproblematiek op de universiteit is alleen al in de afgelopen drie jaar tien keer erger geworden. Het schijnt dat Asa Jackson daar verantwoordelijk voor is. Asa en de mensen om zich heen. Daarom zijn wij hier. Dalton en ik zijn hier om vast te stellen wie de sleutelfiguren zijn. We maken maar een klein deel uit van de operatie, maar spelen wel een cruciale rol in het grotere geheel. Ook al is het in de rol van student. Alwéér.

‘Maak er iets leuks van, man,’ zegt Dalton. ‘We zijn zo dichtbij nu... Je bent hier maximaal twee maanden. Zoek een lekker ding uit om naast te zitten, dan gaan de dagen sneller voorbij.’

Ik kijk door het raam het klaslokaal in. Het is bijna helemaal vol, er zijn nog maar drie lege stoelen. Mijn blik valt meteen op een meisje achterin, naast een van de lege stoelen. Haar donkere haren vallen over haar gezicht en haar hoofd rust op haar armen. Ze slaapt. Daar kan ik wel naast gaan zitten – het zijn juist degenen die hun mond niet kunnen houden die ik niet kan uitstaan. ‘Kijk eens aan. Ik heb al een lekker ding gevonden om naast te zitten. Na de lunch neem ik weer contact op.’ Ik hang op en zwaai de deur van het lokaal open terwijl ik mijn telefoon op stil zet. Ik hijs mijn rugtas wat hoger op mijn schouder en loop naar achteren. Ik wurm me langs haar heen naar de lege stoel, gooi mijn rugtas op de grond en smijt mijn telefoon op tafel. Het geluid dat mijn telefoon maakt als hij in aanraking komt met het massief houten blad rukt het meisje uit haar slaap. Ze zit meteen rechtop met wijd open ogen. Geschrokken en verward kijkt ze de klas rond en vervolgens naar het schrift op haar tafel. Ik

trek de stoel naar achteren en ga naast haar zitten. Ze staart naar mijn telefoon die voor ons ligt en kijkt dan naar mij.

Haar haren zijn een warboel en er loopt een glimmend spoorje kwijl van haar mondhoek naar haar kin. Ze kijkt me aan alsof ik de enige minuut slaap die ze ooit heeft gehad heb onderbroken.

‘Laat geworden?’ vraag ik. Ik buig voorover, open mijn rugtas en pak het Spaanse tekstboek dat ik hoogstwaarschijnlijk al uit mijn hoofd ken.

‘Is het college voorbij?’ vraagt ze en haar ogen vernauwen zich als ze naar het boek kijkt dat ik op tafel leg.

‘Hangt ervan af.’

‘Van wat?’

‘Van hoelang je al lag te slapen,’ zeg ik. ‘Ik weet niet voor welke les je komt, maar dit is de Spaanse les van tien uur.’

Ze zet haar ellebogen op tafel, zucht diep en verbergt haar gezicht in haar handen. ‘Ik heb vijf minuten geslapen? Vijf minuten maar?’ Ze leunt naar achteren, zakt onderuit in haar stoel en laat haar hoofd op de rugleuning rusten. ‘Maak me maar wakker als het voorbij is, goed?’

Ze kijkt afwachtend naar me tot ik instem. Ik tik met mijn vinger tegen mijn kin. ‘Je hebt hier iets zitten.’

Ze veegt langs haar mond en kijkt vervolgens naar haar hand om te zien wat het is. Ik ga ervan uit dat ze zich schaamt voor het feit dat er kwijl over haar gezicht loopt, maar in plaats daarvan rolt ze met haar ogen, stopt haar duim in de mouw van haar shirt om haar mondhoek schoon te veegen en zakt dan met gesloten ogen weer onderuit in haar stoel.

Ik heb al eerder gestudeerd. Ik weet alles van de korte nachten, de feestjes, het studeren en altijd tijd tekort hebben. Maar dit meisje lijkt vreselijk gestrest. Ik vraag me af of het

komt doordat ze een nachtdienst heeft gedraaid of iets te hard heeft gefeest.

Ik reik naar mijn rugtas en haal er het blikje energy drink uit dat ik vanmorgen onderweg hiernaartoe heb gekocht. Ik denk dat zij het beter kan gebruiken dan ik.

‘Hier.’ Ik zet het blikje voor haar op tafel. ‘Drink op.’

Ze opent heel langzaam haar ogen, alsof haar oogleden elk wel duizend kilo wegen. Ze kijkt naar het blikje, grist het van tafel en opent het. Ze slokt de inhoud als een razende naar binnen, alsof ze voor het eerst in dagen iets te drinken krijgt.

‘Graag gedaan,’ lach ik.

Het blikje is op, ze zet het terug op tafel en veegt haar mond schoon met dezelfde mouw waarmee ze eerder het kwijl wegveegde. Ik moet toegeven dat haar onverzorgde voorkomen en onbedoeld sexy gedrag me vreemd genoeg nogal opwinden.

‘Bedankt,’ zegt ze en ze veegt haar haren uit haar gezicht. Ze kijkt naar me en glimlacht, strekt haar armen achter zich uit en gaapt. De deur van het lokaal gaat open, de docent komt binnen en iedereen gaat rechtop zitten, maar ik kan mijn ogen niet meer van mijn nieuwe medestudent afhouden.

Met haar vingers kamt ze door haar lokken, die nog niet helemaal droog zijn en ik ruik de bloemige geur van haar shampoo wanneer ze haar haren over haar schouders naar achteren gooit. Haar haren zijn lang, donker en dik, net als de wimpers rond haar ogen. Ze kijkt naar de voorkant van het lokaal en opent haar schrift. Ik spiegel haar bewegingen en doe hetzelfde.

De docent begroet ons in het Spaans en we beantwoorden zijn begroeting gezamenlijk in gebrekkig Spaans. Hij begint met de uitleg van een opdracht als mijn telefoon oplicht.

Hij ligt nog steeds tussen ons in op tafel. Ik kijk naar het inkomende bericht van Dalton.

Heeft dat lekkere ding naast je ook een naam?

Ik draai de telefoon meteen om en hoop dat ze het niet heeft gelezen. Ze houdt haar hand voor haar mond om haar lach te verbergen.

Shit, ze heeft het gelezen.

‘Lekker ding, dus?’ vraagt ze.

‘Sorry daarvoor. Een vriend van me... Hij vindt zichzelf grappig. En hij vindt het leuk om me te pesten.’

Ze trekt vragend haar wenkbrauw op en draait zich naar me toe. ‘Dus je vindt mij géén lekker ding?’

Nu ze me recht aankijkt, kan ik haar voor het eerst echt goed bekijken. En ik kan nu al zeggen dat dit mijn favoriete college is. Ik haal mijn schouders op. ‘Met alle respect, maar je slaapt de helft van de tijd dus ik heb je nog niet goed kunnen beoordelen.’

Ze lacht opnieuw. ‘Sloan,’ zegt ze en ze steekt haar hand naar me uit. Ik pak haar hand vast. Er zit een klein halve-maanvormig litteken op haar duim. Ik laat mijn duim eroverheen glijden en draai haar hand heen en weer om het litteken beter te kunnen zien.

‘Sloan,’ herhaal ik en ik laat haar naam over mijn tong rollen.

‘Meestal is dit het moment tijdens een ontmoeting dat de ander ook zegt hoe hij heet,’ zegt ze.

Ik richt mijn blik weer op haar. Ze trekt haar hand weg en kijkt me vragend aan.

‘Carter,’ antwoord ik en ik blijf in de rol die ik moet spelen. Het bleek niet makkelijk om Ryan sinds zes weken ineens Dalton te moeten noemen, maar ik ben eraan gewend geraakt.

Mezelf Carter noemen is een heel ander verhaal. Ik heb me al meerdere keren vergist en bijna mijn echte naam gebruikt.

‘*Mucho gusto,*’ zegt ze met een haast feilloos accent waarna ze haar aandacht weer op de docent richt.

Nee, het is mij een genoeg. Geloof mij maar.

De docent geeft de klas de opdracht om met degene naast je samen te werken en drie feiten over de ander op te noemen in het Spaans. Dit is al het vierde jaar dat ik Spaans volg, dus ik besluit Sloan eerst te laten gaan om haar niet af te schrikken. We draaien ons naar elkaar toe en ik knik naar haar. ‘*Las señoras primera,*’ zeg ik.

‘Nee, we gaan om de beurt,’ zegt ze. ‘Jij eerst. Vertel me maar eens een feitje over mezelf.’

‘Goed,’ zeg ik en ik lach om de manier waarop ze de touwtjes in handen neemt. ‘*Usted es mandona.*’

‘Dat is een mening en geen feit,’ stelt ze vast. ‘Maar ik keur het goed.’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Je begreep wat ik net zei?’

Ze knikt. ‘Als je me bazig wilde noemen, ja.’ Ze knijpt haar ogen tot spleetjes maar kan een kleine glimlach niet verbergen. ‘Mijn beurt,’ zegt ze. ‘*Su compañera de clase es bella.*’

Ik lach. Gaf ze zichzelf nou een compliment door mij te vertellen dat mijn klasgenoot mooi is? Ik stem schaamteloos in met wat ze zegt. ‘*Mi compañera de clase esta correcta.*’

Ondanks haar zongebruinde huid kan ik zien dat haar wangen roze kleuren. ‘Hoe oud ben je?’ vraagt ze.

‘Dat is een vraag, geen feit. En dat was ook geen Spaans.’

‘Ik moet eerst een vraag stellen om tot de feiten te komen. Je lijkt wat ouder dan de meeste tweedejaarsstudenten Spaans.’

‘Hoe oud denk je dat ik ben?’

‘Drieëntwintig? Vierentwintig?’ vraagt ze.

Ze zit er niet ver naast. Ik ben vijfentwintig, maar dat hoeft ze niet te weten. ‘Tweeëntwintig,’ zeg ik.

‘*Tiene veintidos años,*’ zegt ze en benoemt daarmee haar tweede feit over mij.

‘Je speelt vals,’ antwoord ik.

‘Je moet het wel in het Spaans zeggen als dat een van je feiten over mij is.’

‘*Usted engaña.*’

Aan haar gefronste wenkbrauwen kan ik zien dat ze niet had verwacht dat ik dat wist in het Spaans.

‘Dat zijn er dan drie voor jou,’ zegt ze.

‘Jij hebt er nog één te gaan.’

‘*Usted es un perro.*’

Ik lach. ‘Je hebt me net per ongeluk een hond genoemd.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat was niet per ongeluk.’

Opeens trilt haar telefoon, dus ze haalt hem uit haar zak en richt al haar aandacht erop. Ik leun achterover in mijn stoel en pak mijn eigen telefoon om te doen alsof ik ook aan het scrollen ben. We zwijgen terwijl de rest van de klas de opdracht afmaakt. Vanuit mijn ooghoek zie ik haar typen, haar duimen vliegen razendsnel over het scherm van haar telefoon. Ze is leuk. Ik ben blij dat ik nu naar deze colleges kan uitkijken. Drie dagen in de week lijkt ineens heel weinig.

Het college duurt nog ongeveer een kwartier en ik doe heel erg mijn best om niet naar haar te staren. Ze heeft niks meer gezegd sinds ze me een hond noemde. Ik kijk hoe ze in haar schrift zit te krabbelen, zonder aandacht te hebben voor wat de docent allemaal zegt. Of ze verveelt zich dood, of ze zit heel ergens anders met haar gedachten. Ik leun naar voren en probeer te ontcijferen wat ze opschrijft. Ik ben nieuwsgierig

en zij heeft eerder ook mijn berichten gelezen, dus ik vind dat ik er recht op heb.

Haar pen beweegt driftig over het papier, waarschijnlijk doet het energiedrankje z'n werk. Ik lees de zinnen die ze opschrijft. Hoe vaak ik ze ook lees, ze slaan helemaal nergens op.

Treinen en bussen stalen mijn schoenen en nu moet ik rauwe inktvis eten.

Ik lach om de chaos op de pagina en ze kijkt naar me op. Ze grijnst ondeugend als ze me aankijkt.

Ze kijkt weer naar haar schrift en tikt met haar pen tegen de bladzijde. 'Ik verveel me nogal snel,' fluistert ze. 'Ik kan me niet goed concentreren.'

Ik kan me normaal best goed concentreren, maar blijkbaar niet als ik naast haar zit.

'Ik ook niet altijd,' zeg ik. Ik leun over de tafel en wijs naar de tekst. 'Wat betekent het? Is het geheimschrift?'

Ze laat haar pen vallen terwijl ze haar schouders ophaalt en schuift dan haar schrift dichterbij mij toe. 'Ik doe gewoon een dom spelletje als ik me verveel. Ik probeer zo veel mogelijk willekeurige dingen te bedenken zonder écht iets te bedenken. Hoe meer onzin, hoe meer ik win.'

'Hoe meer je wint?' vraag ik in de hoop op wat meer uitleg. Dit meisje is een groot raadsel. 'Hoe kun je dan verliezen als je de enige bent die het spelletje speelt?'

Haar glimlach verdwijnt en ze kijkt weg. Ze staart naar het schrift dat voor haar ligt. Voorzichtig volgt ze met haar vinger de letters van een van de woorden. Ik vraag me af wat ik verkeerd heb gezegd waardoor haar houding zo ineens is omgeslagen. Ze pakt haar pen op en geeft hem aan mij, schudt de donkere gedachte die haar overviel van zich af.

‘Probeer maar,’ zegt ze. ‘Het is erg verslavend.’

Ik pak de pen uit haar hand en zoek een lege plek op de bladzijde. ‘Dus ik schrijf gewoon iets op? Wat er in me opkomt?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Juist het tegenovergestelde. Probeer er niet over na te denken. Probeer niks in je op te laten komen. Schrijf gewoon iets.’

Ik zet de pen op het papier en doe precies wat ze zegt. Ik schrijf gewoon iets.

Ik liet een blik maïs vallen in de wasmand en nu huilt mijn moeder regenbogen.

Ik leg de pen neer, voel me een beetje stom. Ze heeft het gelezen en houdt haar hand voor haar mond om haar lach te verbergen. Ze draait de bladzijde om, schrijft *Je bent een natuurtalent* en geeft me dan de pen weer.

Dank je. Eenhoornsap helpt me adem te halen als ik naar discomuziek luister.

Ze lacht opnieuw en pakt de pen uit mijn hand, net op het moment dat de docent het college afsluit. Iedereen staat op, stopt zijn boeken weg en vertrekt.

Iedereen behalve wij. We houden allebei onze blik op de bladzijde gericht, glimlachen, bewegen niet.

Ze legt haar hand op het schrift, doet het langzaam dicht en schuift het dan over de tafel in haar rugtas. Ze kijkt weer naar me. ‘Nog niet opstaan,’ zegt ze terwijl ze zelf opstaat.

‘Waarom niet?’

‘Daarom. Je moet daar blijven zitten terwijl ik wegloop zodat je kunt vaststellen of ik echt een lekker ding ben of niet.’ Ze knipoogt naar me en draait zich om.

O mijn god. Ik doe precies wat ze zegt en laat mijn ogen over haar lichaam glijden. Ze is echt perfect. Haar hele li-

chaam is perfect. Ik blijf heel stil zitten en kijk toe hoe ze wegloopt.

Waar komt dit meisje in hemelsnaam vandaan? En waar is ze al die tijd geweest? Ik besef meteen dat het hierbij moet blijven. Het is geen goed idee om een relatie te beginnen gebaseerd op een leugen. Vooral niet op het soort leugens dat ik moet vertellen.

Ze werpt een blik over haar schouder voor ze de deur doorloopt en ik kijk haar in de ogen. Ik steek mijn duim op. Ze lacht en verdwijnt om de hoek van het klaslokaal.

Ik pak mijn spullen en probeer haar meteen uit mijn hoofd te zetten. Ik moet op mijn best zijn vanavond. Er staat te veel op het spel om afgeleid te worden door zo'n ontzettend lekker ding.

Obsessie en afhankelijkheid, een dodelijke combinatie...

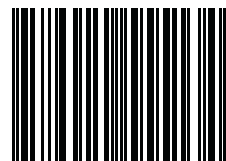
Sloan heeft al twee jaar een relatie met drugshandelaar Asa. Ze voelt zich meer bezit dan mens, maar ze kan niet bij hem weg omdat hij de zorgkosten voor haar zieke broertje betaalt. Dan ontmoet ze tijdens college de knappe Carter, die haar laat zien dat er een leven bestaat buiten het gevaarlijke wereldje van Asa. Maar Asa is niet bereid om haar los te laten, hij zal tot het uiterste gaan om Sloan bij zich te houden. Samen met Carter zal Sloan een manier moeten vinden om te ontsnappen voordat het te laat is...

Too late is een romance met een flinke dosis crime
en is daarmee een enorme pageturner.

**'Ik zal haar voor altijd bij me houden en haar
nooit laten gaan. Ik zal ervoor zorgen dat ze elke dag
tegen me zegt dat ze van me houdt.'**

Z&K

ISBN 978 90 205 5513 4 NUR 302

9 789020 555134 >

www.zomerenkeuning.nl